

Лице си въ огънь ми показа;
 За царство дивната природа даде менъ,
 И сила да се наслаждавамъ. Не
 Ме остави въ залиси студени само,
 Ти позволи въ дълбоки ѝ гърди
 Като въ сърдето на приятелъ да назърна.
 Извеждашъ ти прѣдъ мене живий рой
 И учишъ ме да виждамъ мои братя
 Въвъ въздухъ и вода и въ тихий храстъ.
 А буря като забучи въ гората,
 Повали съ трѣсъкъ борове и буки,
 И дънери съсѣдни мощно бори,
 И глухо, страшно тътнатъ ридъ и долъ, —
 Тогазъ ме водишъ въ пещерята крѣпка,
 На менъ самия менъ показвашъ, и въ гърди
 Разтварятъ се дълбоки тайни чудеса.
 И прѣдъ очи ми ясенъ мѣсецъ
 Изгрѣва, плувнатъ ми изъ влажний храстъ
 И отъ скалитѣ образитѣ сребърни
 На миналото; и коравий устрѣмъ
 На мойта будна мисль тѣ смекчаватъ.

Човѣкътъ нѣма нищо съвършено,
 Сега разбрахъ. Придаде ми къмъ тази наслада
 И този съпжтникъ, безъ когото вече
 Не мога вечъ, макаръ студень и нагълъ
 Прѣдъ менъ самия мене унижава,
 Съ едно словце направя твоя даръ
 На нищо. Лудий огънь той накладе хитро
 Въ сърдцето ми по она хубавъ образъ.
 Така се лутамъ между жажда и наслада,
 И въвъ насладата горѣхъ за жажда.